

**Mold fast ved det faste
brændsel - skift til...**

KESS-O-MATTO
den smukkeste koldkøleskab
dobbelt termoisoleret
eksklusive koldkøleskab

Pf
VALDEMAR LUTZEN

**Hvør hevur
sína framtíð**

at gleða seg til -
at stúra fyri -
at tryggja -

**Snúgvíð
tygum til ein
HAFNIAMANN**

**Tryggingarsambandið
FØROYAR
Tórshavn, Tlf. 1090.**

**Umsjónarmaður:
JOHN SIVERTSEN
í Kristnastovu, Tlf. 1721**

**HAFNIA
FORSIKRING**

*Besta gávan
til*

FØROYINGIN
*burturi og heima
er ein*

FØROYSK BÓK

(Framhald frá 2. síðu)

minum. »Meðan hann sveyr, letur hon hann í ein gullbúnað. Men nú er Riddarin Reyði vörðin mótaður aftur, hann kemur niður úr trænum og trúgar kongsdóttirina til at siga, tað var hann, ið drap risan. Gjörði hon tað ikki, skuldi hon lata liv. So tekur hann og sker upp í ein neva av skeggi burtur av risanum og hevur heim við at vísa, leiðir so kongsdóttirina heim aftur til kongin.

Tað var ikki eiti á, hvussu nógv ið nú varð gjørt burtur úr Riddaranum Reyða; kongur visti ikki hvussu hann skuldi heiðra henda megnarmann, sum hevði ført honum dóttirina snikkasleysa heim aftur og dripið risan.

Litlin fór fyrst út á risaskipið, tók har bæði gull og silvur, so nógv hann kundi bera, skundaði sær so heim aftur í kongsgarðin.

Tá ið koksgeantan fekk at siggja alt, hann hevði í viðför, var hon undarliga við og spurdi so trálíga, hvaðan hann hevði fingið hetta; tí hon helt, hann hevði tikið tað. Men Litlin segði fyrri henni, at hann hevði verið heima, og har hevði hann tikið hetta við til hennara. Tá ið koksgeantan hoyrði, at hon skuldi eiga hetta, spurdi hon ikki meira.

Næsta hóskvöld, skuldi annar risin koma eftir kongadóttirini. Aftur var alt sorg og greining. Men Riddarin Reyði segði, at hevði hann verið maður at basa einum risa, knábusaði hann trúgvast tí næsta við. So forði hann kongsdóttirina oman til strandar. Men hann mundi valla gera hesum risanum nakkað heldur, tí hann endaði aftur í trænum og fjaldi seg har. Tað nýttaði einki, hvussu hon bað og bønadi um at verja seg. Hann svaraði hetta sama: »Tað er betri, at bert eitt verður dripið, enn tvey.»

Eisini hesa ferð bað Litlin um at sleppa oman til strondina eina lotu.

»Hvat skal tú gera har?« spyr koksgeantan.

»Væl veri tær, slepp mær avstað. Eg skal spæla við hinar smádreingirnar eina lotu,« sigur Litlin og bað so bønliga fyrri sær.

Jú, hann skuldi sleppa. Men aftur mátti hann verða, tá ið steikirnar skuldu vendast, og hava eitt kneppi av viði við sær til nátturðaldin.

Litlin var ikki meir enn komin oman á strondina, tá kom risaskipið siglandi. Risin steig fyrri bórð og vóð í land, so blámin stóð til skyggja. Hesin risin var dupult so stórur, sum hin fyrri og hevði tiggja hövð.

»Eldur og óliv!« rópar risin.

»Eldur og óliv aftur!« svarar Litlin.

»Ert tú forur at stríðast?« spyr risin.

»Eri eg tað ikki, kann eg læra tað,« svarar Litlin.

Nú reiggjar risin jarnstongina. Men drongurin brá sær undan. Stongin fór djúpt í jörðina, og moldrokið stóð frá.

»Illa reiggjað,« rópar Litlin. »Nú skal tú siggja hogg,« og so hjó hann øll tiggju hövðini av risanum, so tey spjaddust út um strondina.

Tá var fróí á kongadóttirini. Hon takkaði aftur dronginum í nýtum orðum og bað hann leggja seg at sova eina lotu, við hövðini í fangi hennara. Meðan hann sveyr, letur hon hann í ein silvurbúnað.

Tá ið Riddarin Reyði sær, at eingin vandi er meir, krýpur hann niður úr aftur trænum, trúgar kongadóttirina at siga, tað er hann, ið hevur dripið henda risan við. Ger hon tað ikki, skal hon lata liv. So sker hann aftur ein neva av skeggi av risahövðinum at vísa og leiðir kongadóttirina heim. Tit kunnu ætla, at har verður fróí, tá ið Riddarin Reyði aftur hesa ferð forir dóttirina óskalaða aftur og hevur dripið eisini henda risan. Kongur veit ikki alt tað góða, hann skal gera fyrri henda ófóra mann.

Litlin fór aftur umborð í risaskipið og tók upp í kneppið av gulli og silvuri, bar heim í kongsgarðin og gav koksgeantuni. Aftur hesa ferð segði hann fyrri henni, at hann hevði verið heima og fingið hetta.

Triðja hóskvöldið gekk alt, sum hinar báðar ferðirnar. Fólk ið syrgdi og kærði sína neyð, kongsgarðurin var fjaldaður við svörtum. Men riddarin Reyði segði, hann helt, tað var ikki so nógv at vera ræddur fyrri, tí hevði hann verið maður at drepa teir tveir risarnar, var hann væl maður at drepa tann triðja við. Hann leiddi kongadóttirina oman aftur til strandar. Men tá ið risin skuldi koma, kleiv hann upp aftur í træið og fjaldi seg har. Kongadótturin bað og bønadi at verja seg. Men hon fekk sama svarið frá honum: »Betri, at annað missir liv, enn bæði.»

Aftur hesa ferð bað Litlin sleppa sær oman til strondina. Svarið var tað sama: »Hvat skal tú gera har niðri í kvöld?« Men hann bað og bønadi so leingi, at koksgeantan gav seg.

»Men aftur má tú vera til nátturðasteikirnar skulu vendast,« segði hon við hann.

Hann var ikki meir enn komin oman, tá var risaskipið aftur har. Risin steig út og vóð í land, so brimið stóð í grasið. Hann var nógv størri og grimari, enn hinir báðir tilsaman, og hevði fimtan hövð.

»Eldur og óliv!« rópar risin.

»Eldur og óliv aftur!« svaraði Litlin.

»Er tú forur at stríðast?« spyr risin.

»Eri eg ikki forur, kann eg læra tað,« svarar Litlin.

»Ja, eg skal læra teg,« rópar risin og reiggjar jarnstongini. Men drongurin smeyg sær undan, og hon seig so djúpt í tann harða klett.

»Illa reiggjað, men nú skal tú siggja hogg,« rópar Litlin og høgdi so fast, at øll fimtan hövðini ruku av risanum og rullaður eftir sandinum.

Nú var kongadótturin bjargað, og hon takkaði og velsignaði Litlan, beyð honum at leggja seg at sova eina lotu við hövðinum á fangi hennara. Meðan hann svav, læt hon hann í ein messingabúnað.

»Men hvussu skulu vit nú fáa sannspurt, at tað er tú, sum hevur dripið allar triggjar risarnar?« spyr kongsdótturin.

»Tað skal eg so væl siga tær,« svarar Litlin. »Tá ið nú Riddarin Reyði leiðir teg heim í kongsgarðin og sigur, hann hevur dripið allar risarnar, læt hann teg og háltv ríkið. Tá ið tøy so brútleypsðagin spyrja teg, hvønn tú vil hava at skeinkja í skálinar fyrri tykkum, sig tá, tú vil hava tann litla drongin, ið gongur tilhanda í køkinum. Tá ið eg so skonki, sletti eg niður framman fyrri honum, men ikki framman fyrri tær. Tá verður hann illur og slær meg. Hetta geri eg triggjar ferðir. Triðju ferðina, hann slær, skal tú siga: »Skamm fái tú, slær tú unnasta mín, hann, sum drap risarnar og bjargaði mær?« Hann vil eg hava til mann.»

Síðani skundaði Litlin sær heim aftur í kongsgarðin. Men fyrst stakk hann umborð á risaskipið og tók upp í kneppið av dyrgripunum, sum hann hevði heim við og legði í fangið á koksgeantuni.

Nú, tá ið eingin vandi var longur, kleiv Riddarin Reyði niður aftur úr aftur trænum, trúgaði aftur gentuna at siga, tað var hann, ið drap triðja risan eisini. Gjörði hon tað ikki, skuldi hon lata liv. Hann leiðir hana nú heim. Tá bar av við gleðini í kongsgarðinum; tí hetta var síðsti risin, sum nú var dripin. Kongur hugsaði ikki um annað enn hvussu hann skuldi løna Riddaranum Reyða fyrri bragðið, hann hevði gjørt. Sjálvandi skuldi hann nú beinan vegin fáa kongsdóttirina og háltv ríkið afturat.

Men brútleypsðagin bað kongadótturin um at fáa tann litla drongin, sum gekk tilhanda í køkinum at skonkja í skálinar á brúðarborðinum.

»Á, hvat skal tað til, at hava tað skitna kloddavættið her inn?« spyr Riddarin Reyði oversintur. Men brúðurin svaraði, at hann vildi hon hava og ongan annan. Litlin kom so at skeinkja, og alt gekk eftir tí, tøy bæði hövdu avtalað. Hann stoytti niður frammanfyrri riddaranum, men ikki framman fyrri brúðrini. Og hvørja ferð kom ilt í riddarin, so hann sló Litlan. Fyrstu ferð, hann sló, tað kloddabúni, Litlin hevði í køkinum, burtur av honum, aðru ferð fór messingabúni, og triðju ferð silvurbúni. Tá stóð hann har gullkleddur, tað skein og glitraði av honum.

Tá sigur brúðurin: »Skamm fái teg, slær tú unnasta mín. Tað var hann, ið drap risarnar og bjargaði mær, hann vil eg hava til mann.»

Tá legði Riddarin Reyði so dýran við, at tað var hann, sum hevði bjargað kongadóttirini.

Nú sigur kongur: »Tann, sum hevur bjargað mær dóttirini, má hava okkurt at prógva tað við.»

Jú, Riddarin Reyði leyp beinan vegin út eftir skegginum, hann hevði tikið av risahövðinum og legði framman fyrri kongi. Men Litlin leyp eisini út og kom aftur við øllum dyrgripunum, hann hevði tikið úr risaskipinum, og bar inn fyrri kong. Tá sigur kongur, at tann sum hevði so nógv dýr ting at vísa fram, mátti hava dripið risarnar, tí soverðið var onga aðrastaðni at fáa.

Riddarin Reyði varð nú blakaður í ormagarðin, og Litlin skuldi fáa kongadóttirina og háltv ríkið.

Ein dagin eru kongur og Litlin úti og ganga. Nú spyr Litlin, um kongur hevur ikki havt fleiri børn. Jú sigur hann, eina dóttur afturat, men hana hava risarnir tikið longu fyrr; tí tá var eingin, sum kundi bjarga henni. »Men tú skal fáa hesa dóttirina (Framhald á 6. síðu.)